

Afscheid van Kamp Westerbork

Dirk Mulder, al 28 jaar directeur van Herinneringscentrum Kamp Westerbork, gaat met pensioen. De man die zijn loopbaan begon als docent en eigenlijk altijd onderwijzman is gebleven, blikt blij en tevreden terug.

✍ KIRSTEN OTTEN

📷 SAKE ELZINGA

ALUMNUS

Vanaf het balkon van zijn kantoor wijst hij – shagje tussen de vingers – over het grasland dat zich voor hem uitstrekt: ‘In 1942 besloot de bezetter hier een spoorlijn aan te leggen, vanaf Hooghalen direct naar het kampterrein dat hierachter ligt. Het spoor kruiste daar de weg en dook aan de overkant het bos in.’

Het onderwijzersbloed van Dirk Mulder, geboren in 1953 in Vriescheloo en Groninger in hart en nieren, verloochent zich niet. Net als zijn vader stond hij voor de klas: ‘Bijna vijftien jaar lang gaf ik geschiedenis en Nederlands in Hoogezand. Dat beviel uitstekend, maar toen een vriend mij wees op een vacature voor educatief medewerker bij het Herinneringscentrum, dacht ik: ik probeer het gewoon en als het niet bevalt, ben ik zo weer terug op school. Inmiddels zit ik hier 33 jaar, sinds 1991 als directeur.’

Behalve een tweedegraads lesbevoegdheid behaalde Mulder aan de RUG zijn doctoraal, met een specialisatie in sociaal-economische geschiedenis, bij Han Baudet. ‘De alma mater is altijd in beeld gebleven, mede dankzij de vele studenten en

wetenschappers die in het Herinneringscentrum onderzoek doen.’

Het centrum is uitgegroeid tot een van de best bezochte musea in Noord-Nederland. Is Mulder trots op wat hij bereikt heeft? ‘Als gereformeerde jongen kan ik niet zoveel met dat woord. Ik wilde zingevend werk, en dat heb ik gehad. En natuurlijk heb ik fouten gemaakt, maar ik heb mij altijd volledig ingezet. Ik kijk er tevreden en blij op terug!’

Vluchtelingenkamp

Is inclusiviteit, dit jaar het lustrumthema van de RUG, ook iets wat de directeur van Herinneringscentrum Kamp Westerbork bezighoudt? ‘Zeker. Het is altijd een wezenlijk, maar helaas niet vanzelfsprekend thema geweest. Onze focus ligt op de periode ‘39-’45, daar zijn we 365 dagen per jaar mee bezig.’ Op de website kampwesterbork.nl staat hoe het beruchte deportatiekamp in die jaren van een vluchtelingenkamp voor Duitse Joden verwerd tot het Polizeiliches Judendurchgangslager Westerbork. ‘Maar’, vervolgt Mulder, ‘we staan we ook stil bij de jaren daarna. Zo hielden we in 2008 voor het eerst een

expositie over de NSB’ers die hier direct na de oorlog gevangen werden gehouden. Ik had wel gerekend op enige weerstand, maar de felheid ervan had ik onderschat. Momenteel is er veel kritiek op ons besluit om te participeren in de Nacht van de Vluchteling. In de sociale media ben ik al voor van alles uitgemaakt, maar ik vind dat we onze rug recht moeten houden. Misschien dat de nieuwe directeur daar anders over denkt.’

Op 20 juni is de wisseling van de wacht: ‘Toevallig is de dag van mijn afscheid ook de Internationale dag van de Vluchteling en dat doet me deugd! Het is een onderwerp dat mij na aan het hart ligt, net als dat van de Molukse gezinnen die hier van 1951 tot 1971 waren ondergebracht. Die verdienen ook aandacht.’

Hoe ziet het leven van Mulder er na deze lente uit? Tuinieren, racefietsen? Lachend: ‘Daar hoop ik ook zeker aan toe te komen, maar historici gaan eigenlijk nooit met pensioen. Er staan op dit moment twee boeken op stapel: Een over 30 jaar Herinneringscentrum en een serieuzere, over de geschiedenis van de verwerking van de holocaust. Dat laatste gaat misschien wel een proefschrift worden!’